

ные, които сме изгладили тѣхъ мыдѣ, и за сичкѣтъ хубость на вейныя бысерь, ся пада намъ да захваляте! „

Сичко това бысерь-тъ слушаеше мълчишкомъ и грѣяше съ хубость-тъ си, безъ да го е грыжа за това, чтото думахъ будалыты мерджаны.

КРАСНАТА ДУША.

Въ стаѣтъ на единъ прочютъ парижскы лѣкаръ стояхъ много знамениты лица, та го чякахъ да ги види; между които имаше и единъ русскы князь заедно съ хубавѣтъ си дѣщерѣж. Тамъ влѣзе и единъ просто облеченъ, побѣлъ и ослабѣлъ старецъ, да поиска лѣкъ за болното си дѣтя. Единъ младъ и безчиненъ френець го видѣ, и за да му ся присмѣе, както и на дрехыты му, рече: ето азъ ся обзалагамъ на тыя дванадесять жѣлтици, ако ся намѣри нѣкоя мома, да цѣлуни тоя старецъ, „това рече и остави жѣлтициты на трапезѣтъ.